

Вірш

Володимир Діброва

БРУНАТНАЯ ХВИЛЯ

(ні)

ХВИЛЯСТЕ ВОЛОССЯ

(ні)

КОХАННЯ ЗНЕНАЦЬКА УРВАЛОСЯ

(так! чим простіше, тим краще, розлюбила, каже, стервиго!)

ВІДТРУЧЕНИЙ

(гарне слово, незаяложене, треба його вставити)

ДУШУ ПРОЙНЯЛИ МІЛЬЯРДИ ЖАЛІВ

(вже писав десь, і їй же, здається, закреслюю)

КОТРИМ ЖИТТЯ ОБДАРОВУЄ СМЕРТНИХ ОДИН ЛИШЕ РАЗ!

(задовгий рядок, модернізм, скажуть, – ізми їм скрізь увижаються, кугутня)

НЕСКІНЧЕННИХ МОТОК

(так-так!)

МОТОК НЕСКІНЧЕННИХ

(чого? спіралей життя? спіраль – пружина – прижунка, тьху!)

КОХАННЯ – ЦЕ СВІТОВЕ ДЕРЕВО, ЦЕ –

ПРУЖИНА, ЩО ЗДАВНА ЄДНАЄ СВІТИ У ЄДИНУЮ

(прикро, звичайно, що не я першим її одшив)

ТВОРЧІСТЬ

(тільки вона в мене й лишилася, та упольованих рим)

ТА УПОЛЬОВАНИХ РИМ ДОБІРНІ ПЕРЛИНИ

(від болю власного – до філософських висновків!)

ГРАДОМ ПОБИТО

ЦВІТ ЯБЛУНЕВИЙ

ЗБЛІД СВІТОЗВІД

ЛИШ СНАГА ТА ЖАГА, ЖНИВА, КОНІ, ЛІТЕПЛО

ТА ПРЕДКОВІЧНАЯ РІКА-ДУНАЙ!

(цікаво, хто-то її зараз...той?)